

In memoriam

Mihai Tofan

Omul, prietenul, îndrumătorul

MÎȘU... Așa îi spuneam noi, cei care l-am cunoscut mai întâi ca student la secția de scenografie din Institutul de artă. La fel l-am spus apoi, cu anii, împlinirea sa ca prezentă și valoare în domeniul scenografiei de teatru nerăpindu-i calitățile unul prieten prețuit.

Pentru toți ceilalți, care-l cunoșteau din programele și afișele de teatru, era Mihai Tofan. Nu cred că există colective teatrale din țară care să nu fi împărtășit cu el succesele obținute prin decorurile și costumele concepute pentru sute de spectacole.

Din țară și din străinătate, căci realizările sale au fost văzute la Paris, Varșovia, Belgrad, Praga... Dar Mișu era un virtuoz al desenului și al culorii. Schițele lui de decor și de costume au reprezentat, alături de alte exponate ale colegilor lui de bransă în expozițiile naționale, Triennalele din București, (edițiile succesive, începând din 1964 și până la ultima, din 1985), nivelul înalt al școlii de scenografie românești, sau pe simezele expozițiilor internaționale Quadriennale de la Praga și Triennalele de la Novi-Sad.

Dar toate aceste manifestări plastice, care de obicei se pierd odată cu gongul premierelor — soartă comună cu creațiile actorilor sau ale regizorilor cu care a colaborat —, rămân prin cronicle la spectacole apărute în diferitele publicații de specialitate. Și dacă dorim să ne amintim de creația lui scenografică, vom răsfoi Albumul de scenografic din 1967, sau cele trei numere speciale dedicate scenografiei de către revista „Arta”, în 1979, 1982 și 1985.

Ne vom aminti, pentru că emoția transmisă de creațiile sale, împlinită în lumina reflectoarelor în spectacolele în care se definea maturitatea conceptului său scenografic persistă, peste toate dominând însă omul, prietenul, îndrumătorul generațiilor ce lucrează azi în teatru. Îl vom ține minte noi, prietenii săi, colegii din biroul de secție al Uniunii Artiștilor Plastici, cu care a lucrat ani de-a rândul.

Dar luna iulie a acestui an ni l-a răpit pe Mișu, oferindu-l istoriei teatrului românesc ca Mihai Tofan, scenograf de prestigiu, făuritor de universuri plastice, l-a răpit în plină creație: lucra la spectacolul de deschidere a stagiunii Teatrului Național.

Noi, cei care-l cunoșteam, nu-l vom uita. Ne vom reaminti de modestia, buna-credință, de talentul și de puterea lui de muncă greu egalabilă, de mărinimia cu care ocrotea tineretul talentat, îndrumând cu pricepere profesională, ca profesor, studenții ce sînt azi scenografi de teatru, de televiziune sau de film.

Inchei aceste rânduri ce se înșiră ca un omagiu sentimental pe care-l aduc celui ce lipsește la premiera ultimei sale creații, dar care rămîne între noi mereu.

Traian NIȚESCU